

(НИН, 09.07.2009)

Европски комесар за проширење Оли Рен примио је 3. јула 2009. у Бриселу лидера Српске напредне странке Томислава Николића како би са њим разговарао о нечему што се у српским медијима описује као европске перспективе Србије. “Из разговора са званичницима ЕУ закључио сам да је Србија на добром путу ка ЕУ, али тај пут омета неспособна српска власт”, рекао је Николић, после разговора са Реном у Бриселу, напомињући да ће ускоро његова странка формирати Савет за европске интеграције. „Наш пут је пут и на Исток и на Запад, наша жеља је да будемо члан европске породице, а да никада не прекинемо односе које имамо са својим пријатељима у свету који нису у ЕУ”, поновио је Николић, а његови сарадници наглашавају да је српска влада уложила огроман труд да до тог сусрета не дође.

Све је то деловало, на почетку, веома чудно јер је доскорашњи лидер српских радикала прошле године успео да убеди читаву либералну, демократску Србију и све европске институције у Бриселу да Србија може имати будућност само ако он и његова опција не буду имале будућност у Србији, или бар доживе озбиљан, дуготрајан пораз. А Србија је, после Николићевог пораза, деловала као обећана европска земља – управо смо се решили утвара из прошлости, рекли историјско да Европи, из српских медија смо могли да закључимо како смо на корак до обећане земље, а бар три вечности далеко од проклете, националистичке и злочином пригушене прошлости.

Николић се, након тога, веома бучно растао од радикала, некадашњи савезници Милошевића и Жељка Ражнатовића Аркана су нешто раније постали стубови нове европске коалиције, а западни пријатељи су одлучили да, осим немаштовитих порука охрабрења, новој српској власти не понуде ништа, уз приговоре да су им већ дали превише.

Нова влада је имала веома лагодну позицију у земљи, јер је опозиција изгледала као четнички одреди на пролеће .46, али је можда управо та лагодна позиција евро-ентузијаста довела до тога да влада Мирка Цветковића ни после хапшења Радована Караџића не добије ништа осим нових, дирљивих порука охрабрења да истрају на европском путу, који ће им се једног, непознатог дана сигурно отворити. Чим су Војислава Коштуницу послали на сасвим безбедно одстојање, западни амбасадори су на редовним брифинзима за пријатељске новинаре и невладине организације отворили расправу о заблуделом шефу дипломатије Вуку Јеремићу, који, изгледа, “заиста верује у оно што прича”, док остали европејци у влади знају да је Косово одавно изгубљено, те да ће Србији бити много лакше ако се ослободи тог емотивног и историјског терета, али

морају да се реторички боре за српску светињу док се националистичке страсти не упокоје, а пропаганда о благодетима живота без Косова не почне да делује.

Тако су грађани Србије обавештени да би могли од 1. јануара следеће године коначно да путују у европске земље без виза, али је некако заборављено да ту погодност неће имати становници Косова, које је, као што сви знамо део Србије и нипошто неће бити предмет трговине у преговорима са бриселским званичницима. Није тешко претпоставити да огромна већина Албанаца неће ни тражити српске пасоше, јер им је држава изгледа важнија од путовања без виза, али није јасно како и где могу да путују Срби са Косова, којима сваке недеље поручују да је држава Србија иза њих, али тешко да могу да виде шта је то испред њих.

На основу те досадне игре, у којој нам сваког дана овдашњи спин-доктори смисле нешто драматично како не бисмо приметили да се заправо ништа не мења, осим што партије постижу све већу сагласност у великој коруптивној операцији на отвореном мозгу Србије, аналитичари би могли да закључе како Србија сваким даном има стабилнији политички систем, али је невоља што је егзистенција њених грађана све нестабилнија. Разлике између странака се сваким даном смањују, сви су за Србију у Европи, готово да су сви за Косово у Србији, како данас ствари изгледају рат је заправо изазвала група одвратних новинара из Политике експрес и чим их Бруно Векарић и Ивица Дачић разоткрију и прописно казне, Србија ће коначно доживети катарзу и кренути у следећи хумани пројекат.

Добро је што ће следећи избори у Србији, после историјског сусрета Оли Рен-Томислав Николић, коначно бити сведени на обичну политичку утакмицу у којој свако може да победи, те да влада неће бити састављена уз помоћ америчког, британског амбасадора и неколико бизнисмена, који су скидање са црних листи морали да плате уверавањем Милошевићевих сабораца да је европска коалиција једини излаз. Биће, међутим, јако лоше ако се испостави да ће Србија моћи слободно да гласа и формира владе, али ће свака влада, било да је десна или лева, патриотска или космополитска, морати да добије сагласност Брисела или Вашингтона пре него што разговори о њој уопште почну.

Странке у Србији су протеклих година успеле да пређу дуг пут од необјављеног грађанског рата до вешто прикриване романсе, у којој се за неупућене комшије, да не пукне брука, симулирају хладни, напети односи, али се у тајности око неких сасвим баналних питања попут финансирања странака или бруталне партијске поделе државног плена, развије ничим спутана љубав. Потписник ових редова није упознао ниједног политичара који је у протекле две деценије изгубио један динар, али јесте

Рен не може да чека

Пише: Батић Бачевић
четвртак, 09 јул 2009 12:59

сретао стотине ватрених присталица разних политичких опција који су из тог периода изашли дубоко поражени, осиромашени, уз уверење да су сви они исти, те да на изборе излазе само они који верују у холивудске филмове са заслађеним крајем. Можда ће Србија на крају доживети још један обрт у којем ће најтврђи евро-скептици једину наду у борби против велике пљачкашке, дипломатски речено корупционашке завере, наћи управо у Бриселу.